

РЕШЕНИЕ

№ 2178

гр. София, 04.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11417** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Студентски“, [улица], представлявано от Л. А. Р. срещу Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД; Комисията/

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от юрисконсулт Я. Ц. З., който поддържа изложеното в жалбата и претендира отмяна на постановеното решение като неправилно и незаконосъобразно. Излага съображения за приложение на чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД, необсъдена като хипотеза от административния орган, както и за неспазване на чл. 36, ал. 2 от АПК. Твърди, че липсват предпоставки, както за налагане на имуществена санкция, така и за определяне на размера ѝ от 15 000 лева. Ответникът – Комисията за защита на личните данни, редовно призован, се представлява от юрк. Г. К.. Излага съображения за липсата на основанията на чл. 146 от АПК, както и че администраторът на лични данни не е доказал по безспорен начин валидно волеизявление на Ц. Р. относно предоставянето на личните му данни на трето лице. В настоящия казус не съществувал спор за наличието на договорни правоотношения между [фирма] и Ц. Р., поради което административният орган е индивидуализирал наказанието „имуществена санкция“ за извършено нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД, касаещо действията по предоставяне на личните данни на

трето лице. Претендира юрисконсултско възнаграждение, евентуално – прави възражение за прекомерност.

Заинтересованата страна – Ц. Н. Р., редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание на 21.03.2014г. и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

В КЗЛД са постъпили жалби от Ц. Н. Р. вх. № П-4122/18.06.2013г. и вх. № П-4247/25.06.2013г. /л. 74-76 от делото/. Административният орган е изпратил до г-н Р. два броя писма – вх. № П-7574/05.07.2013г. и вх. № П-4573/05.07.2013г. /л. 70-73 от делото/ относно уточняване предмета на жалбата, прилагане на необходимите доказателства, депозиране на искането по указания в чл. 30 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация /ПДКЗЛДНА; Правилника/ начин, както и посочване кога е узнал за извършването на нарушението. Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с вх. № П-4707/11.07.2013г. /л. 62 от делото/ от Ц. Н. Р. срещу [фирма] за това, че предоставя незаконосъобразно личните му данни на трето лице - [фирма], без изрично съгласие и въпреки изразено несъгласие. Приложени са Решение № 2386/19.02.2013г. по адм. дело № 7100/2012г. на П. отделение на ВАС на РБ; кореспонденция относно искане за заличаване на лични данни /л. 65-67; л. 69 от делото/; уведомително писмо от 25.04.2013г. и покана за доброволно изпълнение от заинтересованата страна от 21.05.2013г. /л. 67 – 68 от делото/. С писмо изх. № П-4868/19.07.2012г. жалбоподателят е уведомен за предприетите от КЗЛД действия /л. 57 от делото/. За образуваното производство пред КЗЛД с писмо изх. № П – 4867/19.07.2013г. /л. 58-59 от делото/ е уведомено и [фирма], като е предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилата в КЗЛД жалба, за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от Р. твърдения и запознаване с материалите по административната преписка. С отговор вх. № П-5064/26.07.2013г. /л. 53-55 от делото/ [фирма] депозира договор за извънсъдебно събиране на вземания от 16.01.2013г., сключен с [фирма], въз основа на който вземането към Ц. Р. е прехвърлено на 26.04.2013г.

За образуваното производство пред КЗЛД [фирма] е уведомено с писмо изх. № П – 4866/19.07.2013г. /л. 60-61 от делото/ и е предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилата в КЗЛД жалба, за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от Р. твърдения и запознаване с материалите по административната преписка. Липсата на отговор от страна на дружеството е предпоставка за изпращане на ново писмо с изх. № П-5408/12.08.2013г. /л. 51-52 от делото/ със съдържанието на писмо изх. № П – 4866/19.07.2013г.

Въз основа на правно становище от старши юрисконсулт към Дирекция „Правни производства и надзор” № С-538/13.08.2013г. /л. 49-50 от делото/ е взето решение по т. Д. 5 от Протокол № 28/14.08.2013г. /л. 46-48 от делото/ относно допустимостта на жалбата, конституирането на страните в производството и насрочване разглеждане на

спора по същество на 02.10.2013г. от 13:00ч.

С писмо изх. № П-5490/19.08.2013г. /л. 42-43 от делото/ Ц. Р., конституиран като жалбоподател в процедурата пред Комисията, е уведомен за насроченото на 02.10.2013г. открито заседание и му е предоставена възможност за запознаване с материалите по административната преписка и прилагане на допълнителни доказателства.

С писмо изх. № П-5491/19.08.2013г. /л. 44-45 от делото/ [фирма], конституирано като заинтересована страна в производството пред Комисията, е уведомено за насроченото на 02.10.2013г. открито заседание и му е предоставена възможност за запознаване с материалите по административната преписка и прилагане допълнителни доказателства.

С писмо изх. № П-5489/19.08.2013г. /л. 40-41 от делото/ [фирма], конституирано като ответна страна в процедурата пред Комисията, е уведомено за насроченото на 02.10.2013г. открито заседание. За трети път е предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилата в КЗЛД жалба, за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от него твърдения и запознаване с материалите по административната преписка. В отговор е постъпило становище вх. № С-553/26.08.2013г. /л. 35-39 от делото/, с което дружеството посочва, че въз основа на договор за предоставяне на аналогова, впоследствие цифрова, телевизия г-н Р. е плащал дължимата такса до 28.02.2011г. Видно и от приложената разпечатка от системата /л. 37 от делото/ договорът и услугите са прекратени, като неизплатено от страна на жалбоподателя е задължение в размер на 62,93 лева за периода от 01.03.2011г. до 11.05.2011г.

Въз основа на горепосочените документи е изготвено правно становище от старши юрисконсулт към Дирекция „Правни производства и надзор” № С-610/30.09.2013г. /л. 32-34 от делото/. С Решение по т. I от Протокол № 34/02.10.2013г. /л. 25-29 от делото/ спорът е разгледан по същество, като жалбата на Р. е обявена за основателна и е предложено налагането на административно наказание – имуществена санкция, в размер на 15 000 лева за нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД – изводи, обективирани в атакувания пред настоящия съд административен акт.

С Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г. на Комисията за защита на личните данни се обявява, като основателна жалбата с рег. № П-4707/11.07.2013г., подадена от Ц. Н. Р., и на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД се налага на дружеството административно наказание – имуществена санкция, в размер на 15 000 /петнадесет хиляди / лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е обработвал личните данни на Ц. Н. Р. без наличие на изричното му съгласие в нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД. Актът е изпратен като приложение към уведомителни писма до участниците в производството – с изх. № П-6968/30.10.2013г., с изх. № П-6967/30.10.2013г. и с изх. № П-6966/30.10.2013г. /л. 11-16 от делото/.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г. на КЗЛД е изпратено на [фирма] с писмо изх. № П-6966/30.10.2013г. /л. 15 от делото/, връчено на 04.11.2013г. /л. 16 от делото/. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което има правен интерес от оспорване. Видно от датата на депозиране – 11.11.2013г., жалба с вх. № В-81/11.11.2013г. е подадена в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на административния акт

съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД във връзка с чл. 152, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорваното решение представлява ИАА по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, доколкото е налице изрично волеизявление на КЗЛД, с което непосредствено са засегнати права, свободи и/или законни интереси на [фирма]. При сезиране по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от ПДКЗЛДНА /издаден на основание чл. 9, ал. 2 от ЗЗЛД/ се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД във връзка с чл. 39, ал. 2 от ПДКЗЛДНА. Съгласно чл. 6, ал. 1 от с.з. компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове; чл. 4, ал. 1 от Правилника/ при проведено открито заседание. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл. 12 от Правилника, регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички членове на комисията са съгласни и го подпишат. Видно от Протокол № 34/02.10.2013г. /л. 25-29 от делото/ на последното проведено заседание присъстват В. Ш., К. Д., В. Е. и В. Ц.. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

На второ място, съдът намира, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59 от АПК. Оспорваният ИАА съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал – КЗЛД; наименование на акта – решение; адресат на акта – [фирма], в качеството му на ответна страна по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, с която обявява за основателна жалба с рег. № П-4707/11.07.2013г., подадена от Ц. Н. Р., и на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД се налага на дружеството административно наказание – имуществена санкция, в размер на 15 000 /петнадесет хиляди / лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е обработвал личните данни на Ц. Н. Р. без наличие на изричното му съгласие в нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД.; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване –30.10.2013г.; подпис на лицата, участвали в производството, с означаване на заеманата длъжност – председател и членове на КЗЛД. Тъй като КЗЛД е колективен орган съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника, актът задължително съдържа подписите на лицата, участвали в гласуването, което обстоятелство е осъществено видно от Протокол № 34/02.10.2013г. /л. 25-29 от делото/. Предвид това, съдът намира, че е спазена законоустановената форма при издаване на Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г. и следователно – не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, съдът счита, че не са налице съществени нарушения на

административно-производствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника въз основа на жалба с вх. № П-4707/11.07.2013г. срещу [фирма]. За образуваното производство пред КЗЛД са уведомени жалбоподателят, ответната страна - [фирма], и заинтересованата страна - [фирма]. Предоставена е възможност за изразяване на становища, за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от Р. твърдения и за запознаване с приложените по административната преписка документи.

Въз основа на правно становище от старши юрисконсулт към Дирекция „Правни производства и надзор“ № С-538/13.08.2013г. е взето решение т. Д. 5 от Протокол № 28/14.08.2013г. относно допустимостта на жалбата, конституирането на страните в производството и насрочване разглеждане на спора по същество на 02.10.2013г. от 13:00ч. На страните в производството са изпратени уведомителни писма изх. № П-5490/19.08.2013г., изх. № П-5489/19.08.2013г. и изх. № П-5491/19.08.2013г.

С Решение по т. I от Протокол № 34/02.10.2013г. спорът е разгледан по същество, като жалбата на Р. е обявена за основателна и е предложено налагането на административно наказание – имуществена санкция, в размер на 15 000 лева за нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД – изводи, обективирани в атакувания пред настоящия съд административен акт. Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г. е изпратено като приложение към уведомителни писма да участниците в производството – с изх. № П-6968/30.10.2013г., с изх. № П-6967/30.10.2013г. и с изх. № П-6966/30.10.2013г.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че КЗЛД не е събрала всички необходими при разглеждане на спора по същество доказателства съгласно разпоредбата на чл. 36 от АПК. Съдът констатира, че на основание чл. 26 от АПК административният орган е положил достатъчно усилия за уведомяване на ответната страна относно постъпилата от Р. жалба, изпращайки писма изх. № П – 4866/19.07.2013г. и изх. № П-5408/12.08.2013г., с които е предоставена възможност за изразяване на становище, депозиране на доказателства и запознаване с материалите по административната преписка. Постъпил е отговор с вх. № С-553/26.08.2013г., към който не са приложени сключените с Ц. Р. договори, доказателства за неизпълнени от него задължения, освен разпечатка от водената от дружеството система, както и начини за уведомяването му за налични задължения. Липсва информация за договарянето със заинтересованата страна - [фирма], вкл. и чрез предоставяне на валиден договор. Безспорно се установява процесуално бездействие от страна на [фирма], което не може да се вмени като неправомерно поведение на КЗЛД, тъй като последната, в качеството си на решаващ спора административен орган, е изследвала обективно осъществилите се факти и подробно, неедностранно, е мотивирала изводите си в атакуваното решение. Приложените в административната преписка обратни разписки към писма изх. № П – 4866/19.07.2013г. и изх. № П-5408/12.08.2013г., съдържащи подпис на получателя и дата на получаване, удостоверяват факта, че [фирма] е уведомено за образуваното пред КЗЛД производство и за възможността същото да изрази и докаже своята защитна теза. Повод за формиране на становище по спора от ответната страна е последното писмо с изх. № П-5489/19.08.2013г. /л. 40-41 от делото/. Същото е получено на 26.08.2013г. /л. 35-39 от делото/, няколко месеца преди провеждане на

открито заседание на 02.10.2013г., т.е. период, достатъчен на членовете на Комисията да се запознаят със съдържанието му, преценявайки в съвкупност с доводите на насрещната страна и приложените писмени доказателства. Видно от Протокол № 34/02.10.2013г. на проведеното заседание са присъствали представители на ответната и заинтересованата страна и са изслушани техните становища. Предвид това, съдът намира, че правото на защита [фирма] не е ограничено като осъществено в съответствие с производствените правила пред КЗЛД и с чл. 34, чл. 35, чл. 36 и чл. 37 от АПК.

Приложените по делото препис-извлечение на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 14.08.2013г. и 02.10.2013г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника, доколкото са посочени: датата и мястото на провеждане на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г., като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 02.10.2013г. – В. Ш., К. Д., В. Е. и В. Ц., не е постановено при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. Съдът намира, че липсва предпоставката за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1-т. 7 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД „обработването на лични данни е допустимо само /.../ физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие”, разпоредба, която административният орган посочва за нарушена в атакуваното решение. Съгласието, по смисъла на легалната дефиниция от § 1, т. 13 от ДР на ЗЗЛД, е „всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани”. Въз основа на служебно направена справка по адм. дело № 10279/2011г. на Административен съд София-град, Второ отделение, 33-и състав, съдът констатира, че между жалбоподателя и Ц. Р. е сключено Допълнително споразумение за предоставяне на кабелно-разпределителна мрежа на [фирма] от 30.06.2007г. /видно от Удостоверение за актуално състояние, издадено от Агенцията по вписванията, л. 8-9 от делото, преобразувало се в процесното дружество/. Съгласно чл. 226, ал. 3 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ - Общите условия са неразделна част от индивидуалния договор между предприятието и крайния потребител. На основание т. 1 от Допълнителното споразумение за

неуредените случаи приложение намират Общите условия /ОУ/, с които при подписването на съглашението от 30.06.2007г. Ц. Н. Р. се е съгласил. В т. 62.5 от същите е изрично посочено, че операторът има право да търси дължимите се суми с всички съдебни и извънсъдебни средства в съответствие с ограничението на т. 63.9 – *да не предоставя на трети лица информация, отнасяща се до потребители и тяхната активност, без съгласието им.* Приложени към цитираното по-горе дело са и други Общи условия, в чиято т. 36 се обективира правото на оператора да предоставя личните данни на потребителя в съответствие с действащото законодателство за целите на събиране на дължимите суми. Общите условия на дружеството оператор не са датирани и не е ясно дали и в кой момент са влезли в сила. Към момента на издаване на уведомително писмо от 25.04.2013г. и покана за доброволно изпълнение от заинтересованата страна от 21.05.2013г. /л. 67-гръб – 68 от делото/ е действала редакцията на ЗЕС от ДВ, бр. 105 от 2011г., в сила от 29.12.2011г. На основание чл. 230, ал. 2 от ЗЕС при изменение на ОУ, не по-късно от 30 дни преди влизането им в сила предприятието уведомява абоната за измененията по подходящ начин, за което обстоятелство в настоящия случай не се изведоха доказателства. Липсват данни за изпълнение на чл. 230, ал. 1 от ЗЕС от страна на [фирма], а именно дали измененията на общите условия са публикувани на интернет страницата на дружеството и дали са представени на видно място в търговските му обекти или по друг подходящ начин в срок не по-кратък от 30 дни преди влизането им в сила. Следователно, се формира извод, че Радев не само не е бил уведомен за промяната в ОУ, но и не е дал изричното си съгласие за предоставяне на личните му данни за обработване от трето лице. В тази посока са и мотивите на Решение № 2386/19.02.2013г. по адм. дело № 7100/2012г. на ВАС, П. отделение, както и мотивите на процесния ИАА.

Вярно е, че съгласно чл. 24, ал. 1, изречение първо от ЗЗЛД „администраторът може да обработва данните сам или чрез възлагане на обработващ данните”. Безспорно [фирма] притежава качеството „обработващ”, което по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗЛД е „физическо или юридическо лице, държавен орган или орган на местно самоуправление, който обработва лични данни от името на администратора на лични данни”. С отговор вх. № П-5064/26.07.2013г. /л. 53-55 от делото/ [фирма] депозира договор за извънсъдебно събиране на вземания от 16.01.2013г., сключен с [фирма], въз основа на който вземането към Ц. Р. е прехвърлено на 26.04.2013г. Видно от т. I, чл. 1, ал. 1 от договора дружеството приема да извършва действия по извънсъдебно

събиране на вземания на жалбоподателя спрямо длъжниците му, изпълнено с изпращане на уведомително писмо от 25.04.2013г. и покана за доброволно изпълнение от заинтересованата страна от 21.05.2013г. [фирма] се задължава да събере непогасените суми на потребителите на жалбоподателя, в това число и на Ц. Р.. В тази посока съдът не споделя изложеното от КЗЛД, че с договора за извънсъдебно събиране на вземанията не се прехвърлят вземанията на оператора, а срещу договорено възнаграждение фирмата за събирането им предприема действия по събирането на неизплатените суми. Въпреки този извод изходът от делото няма да се промени, както и няма да се опровергае изложеното в предходните параграфи.

Законодателят е въвел императивно условията, при които е допустимо, съответно забранено обработването на лични данни /чл. 4 и чл. 5 от ЗЗЛД/. Не се констатираха предпоставките на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД относно допустимостта на обработването на личните данни при наличието на поне едно от условията на т. 1-т. 7. На първо място, обработването на личните данни на Р. не е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; за защита живота и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес, както и за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните. На второ място, въпреки сключения договор за предоставяне на услуги от [фирма], обработването е извършено без изричното съгласие на физическото лице, за което се отнасят данните, и не е било необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните. По смисъла на т. 3 от цитираната разпоредба обработването е допустимо при „необходимост за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане”. Безспорно в настоящия случай се установи наличието на правоотношение между Р. и жалбоподателя, но съгласно действащите ОУ потребителят не се е съгласил личните му данни да бъдат предоставяни на трети лица с цел събиране на суми, подробно мотивирано по-горе. Следва да се има предвид, че е достатъчно неосъществяване на една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки, за да бъде констатирано извършването на нарушение от страна на администратора на лични данни.

Предвид това се установи безпротиворечиво, че не е налице предпоставката за отмяна на ИАА съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.

146, т. 4 от АПК – нарушение на материалноправните разпоредби на закона.

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД целта на закона е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободното движение на данни. Следователно, Ц. Н. Р. е упражнил правото си да сезира КЗЛД с цел установяване на неправомерно обработване на личните му данни [фирма] при предоставянето им без неговото изрично съгласие. Ефективната защита на неприкосновеността на личността и личния живот се осъществява именно в случаите, в които КЗЛД установява безпротиворечиво нарушение на императивните разпоредби на ЗЗЛД. В този смисъл атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, инкорпорирани посредством целта на закона в чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД.

Въз основа на изложените мотиви, съдът приема постановеното решение като издадено от компетентен административен орган, в установената от закона форма, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, при който извод подадената срещу него жалба се явява неоснователна.

Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД „за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лева”. Съдът намира, че приложение не намира нормата на чл. 28, б. „а” от ЗАНН, предвиждаща наказващият орган да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Вярно е, че преценката за “маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол, поради което когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, наказателното постановление следва да бъде отменено поради издаването му в противоречие със закона – арг. ТР № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОНСК на ВКС. „Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и

условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения, без значение дали нарушението е резултатно или формално”. В настоящия случай [фирма], действително е извършило нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД, поради което е наложено и административното наказание „имуществена санкция” в предвидения от закона размер – 15 000 лева. При постановяване на атакувания акт КЗЛД е обсъдила обстоятелствата по чл. 27 от Закона за административните нарушения и наказания съобразно принципа на съразмерност на чл. 6 от с.з, отчитайки факта, че извършеното деяние не е първо за администратора на лични данни, включително и че за предходното такова му е наложена имуществена санкция. Следователно – и в тази част, атакуваното решение е законосъобразно, постановено с оглед действително осъществилата се фактическа обстановка.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК във връзка с чл. 80 от ГПК във връзка с Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по т.д. № 5/2009г. на ВАС, О., и чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 8 във връзка чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева. /към момента на приключване на устните състезания 21.03.2014г. не е в сила изменението на нормата с ДВ.бр.28/28.03.2014г. с което е увеличен размера на 300 лева/.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 4 от АПК, *Административен съд София - град*, Второ отделение, 22 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Студентски”, [улица], представлявано от Л. А. Р. *срещу* **Решение № П-4707/2013г. от 30.10.2013г.** на Комисията за защита на личните данни, като **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Студентски”, [улица], представлявано от Л. А. Р. да заплати на Комисията за защита на личните данни с адрес: [населено

място], [улица], сумата в размер от 150 /сто и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на РБ.

Административен съдия:

